упоперек душі одні і ті ж овації,

киргизи в рушниках, вечеря і самум.

дописаний вінок зневажує Горація –

самому ж одягти хіба лише на глум.

пелюстки і листи в розлогому перетині,

їх рустикальна тінь вихлюпує в кумис.

і вітром не риплять віконниці веретяні,

і обруч золотий над стійбищем завис.

до піднебіння од прилипли відображення,

хурми і часнику окрушини блищать.

ти витираєш піт і слухаєш поважно,

як в дальніх комишах самотньо стигне чай